

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra En Byge

Citation: Aakjær, Jeppe: "Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-idm140240949384112/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919

ningen. Hun sad og tænkte paa, at han for kort siden havde kradset hendes ene Ben med Riven. Ja, det skulde se ud som Vanvare; men det var det nu ikke; han havde ogsaa lét saa underlig ved det. Maren blev baade varm og glad ved at tænke paa det.

„Tho du biywer dá hiel gjemmelwot, Peder; kom endda længer op te mæl!“ sa Maren og fired endnu et stort Stykke Skjørt ned til ham. Peder folded sine lange Ben som en Græshoppe, trak de vaade Knæ ind og fulgte selv bagefter. Nu var han næsten i Jævnhøjde med Maren. Deres Kinder var kun fjernede nogle Tommer fra hverandre, og den sødlige Varme fra vaadt Tøj og svedig Menneskehud begyndte at mærkes under de snævre Forhold. Maren sad næsten med ham som et Svøbelsesbart; hans Hjærte begyndte at dunke; det var alligevel nøj sær, dette her. Saa nær havde han endnu aldrig siddet et Fruentimmer. Han turde ikke løfte sine Øjne højere end til hendes Hals og Strube, men det var ogsaa noget af det hvideste, man kunde se paa.

Marens venstre Haand, der holdt det udspilede Skjørt, havde halv af Træthed halvt af andre Aarsager nærmet sig hans Skulder. Pludselig knitred et Kys mod hans Læber; eet til og atter eet, der blev siddende en god Stund, men da kunde Peder ikke mere gjøre Rede for, om det var ham selv eller Maren, der kyssed.

Bygen blev længe ved; velsignet længe ved!

Og da de rejste sig op fra Høets duftende Skjul, brændte Forelskelsen kjendeligt i deres Øjne.

Men Dagen efter stod Stine surøjet og tyktbandende og rev i Nældebusken til Grisene; Jakobine havde forføret hende det hele.

Og den Dag de kjørte til Præsten for at faa det ordnet med Brylluppet, havde de Stines Kommode paa Bagsmækken. Thi det var én af de iule Eder, hun havde svoret mellem Næderne, „te den Dag, den Tralii“ — det var Maren — rykked ind som Husbestyrer der paa Gaarden, da rykked hun — o: Stine Christensdatter — ud med alt, hvad hendes var.

Og den Ed holdt Stine; ja, misyv gjorde hun saa!